

Sygnatura akt IV Pa 10/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2014r.

Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSO Regina Duda – Marciszewska

Sędziowie: SO Małgorzata Paździńska

SO Hanna Wujkowska /spr./

Protokolant: Karolina Płaczkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014 r. we Włocławku na rozprawie

sprawy z powództwa M. Ś., A. Ś., J. Ś. – następców prawnych powoda E. Ś.

przeciwko (...) spółce z o.o. w R.

o odszkodowanie z tytułu zakazu konkurencji

na skutek apelacji pozwanego (...) spółki z o.o. w R.

od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku - IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 marca 2013r. sygn. akt IV (...)

1. oddała apelację;

2. zasądza od pozwanego (...) spółki z o.o. w R. na rzecz M. Ś., A. Ś., J. Ś. solidarnie kwotę 1.495 zł (jeden tysiąc czterysta dziewięćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt **IV Pa 10/14**

UZASADNIENIE

W dniu 24 grudnia 2012 roku powód E. Ś. wniósł przeciwko pozwanemu (...) Sp. z o.o. w R. pozew, w którym domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 42.729,53 złotych tytułem odszkodowania za powstrzymanie się od działalności konkurencyjnej. Od powyższej kwoty powód zażądał odsetek ustawowych naliczanych od dnia 15 lipca 2011 roku do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kosztów postępowania, w tym wydatków poniesionych w związku z dojazdem na rozprawę.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) sp. z o.o. w R. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie powoda kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 26 marca 2013r. Sąd Rejonowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził od pozwanego (...) sp. z o.o. w R. na rzecz powoda E. Ś. kwotę 42.729,53zł. wraz z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym kwot:

- 2.373,86zł. od dnia 16 sierpnia 2011r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 września 2011r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 października 2011r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 listopada 2011r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 grudnia 2011r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 stycznia 2012r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 lutego 2012r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 marca 2012r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 kwietnia 2012r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 maja 2012r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 czerwca 2012r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 lipca 2012r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 sierpnia 2012r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 września 2012r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 października 2012r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 listopada 2012r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 grudnia 2012r. do dnia zapłaty;
- 2.373,86zł. od dnia 16 stycznia 2013r. do dnia zapłaty;

W pozostałej części powództwo oddalono. Zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 47,20zł. tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego we Włocławku kwotę 2.137,00zł. tytułem zwrotu kosztów sądowych, od uiszczenia których powód zwolniony był z mocy prawa.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiło ustalenie przez Sąd Rejonowy, iż w dniu 10 grudnia 2010 roku E. Ś. nawiązał stosunek pracy z (...) sp. z o.o. w R.. Podstawę zatrudnienia powoda stanowiła umowa o pracę zawarta na czas określony do dnia 15 lipca 2011 roku. Na mocy zapisów umownych powodowi powierzone zostały obowiązki kierownika produkcji w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem w kwocie 8.200,00 złotych brutto, powiększonym o dodatek funkcyjny w kwocie 800,00 zł brutto- w okresie do dnia 31 marca 2011 roku, zaś w okresie od dnia 1 kwietnia 2011r.- w kwocie 10.200,00 zł brutto, powiększonym o dodatek funkcyjny w kwocie 800,00 zł brutto. Wypowiedzeniem zmieniającym warunki płacy skierowanym do powoda w dniu 22 kwietnia 2011 roku pracodawca zaproponował jednakże poprzednią stawkę wynagrodzenia, tj. obowiązującą do końca marca 2011 roku, z uwagi na niesatysfakcjonujące wyniki pracy powoda na zajmowanym stanowisku. W rezultacie średnie miesięczne wynagrodzenie E. Ś. kształtowało się w okresie obowiązywania umowy na poziomie 9.495,45 zł brutto.

W dniu 10 grudnia 2010 roku strony zawarły umowę o zakazie konkurencji dotyczącą zarówno okresu zatrudnienia pracownika, jak i czasu po rozwiązaniu umowy o pracę. Umowa stanowiła doprecyzowanie zapisów dotyczących zakazu konkurencji obowiązującego powoda w związku z nawiązaniem stosunku pracy, a przewidzianego w umowie o pracę. Podstawę zawarcia umowy o zakaz konkurencji stanowił fakt, iż w zakresie swego stosunku pracy pracownik

miał dostęp do informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa. Pozwany zobowiązał się z tego względu, że nie będzie prowadzić działalności konkurencyjnej wobec pracodawcy zarówno w trakcie obowiązywania umowy o pracę, jak i w okresie 18 miesięcy po ustaniu stosunku pracy u pracodawcy. Strony precyzowały jednocześnie w umowie termin „działalność konkurencyjna” oraz obowiązki pracownika wynikające z przyjęcia na siebie obowiązku powstrzymywania się od działalności konkurencyjnej. Ochronie konkurencyjnej miała w konsekwencji zapisów umownych podlegać działalność gospodarcza pracodawcy, której przedmiotem był obrót mebli i akcesoriów meblowych, produkcja akcesoriów meblowych i mebli oraz usługi montażu mebli. Treść umowy obejmowała również kwestię sankcji za naruszenie przez pracownika zakazu konkurencji. W zamian za realizację zakazu prowadzenia działalności konkurencyjnej po ustaniu stosunku pracy pracodawca zobowiązał się do zapłaty powodowi odszkodowania w wysokości równoważności 25% z 18-krotności średniego miesięcznego wynagrodzenia stałego za ostatnie 18 miesięcy. Jednocześnie strony ustaliły, że w przypadku, w którym okres pozostawania w stosunku pracy pracownika będzie krótszy niż 18 miesięcy podstawą wypłaty odszkodowania miała stanowić średnia wynagrodzeń za pełne miesiące okresu zatrudnienia. Strony postanowiły również, iż w przypadku zawarcia kolejnej umowy o pracę, po rozwiązaniu tej aktualnie obowiązującej wraz z upływem czasu na jaki została ona zawarta, zobowiązania umowne dotyczące zakazu konkurencji miały mieć zastosowanie do okresu po ustaniu stosunku pracy powstałego na podstawie kolejnej umowy o pracę. Strony ustaliły wreszcie, że zakaz konkurencji przestanie obowiązywać przed upływem terminu w sytuacji:

- ustania stanu tajemnicy i innych przyczyn uzasadniających jego stosowanie, o których pracodawca miał zawiadomić pracownika na piśmie
- zwolnienia z zakazu dokonanego na piśmie
- nie wywiązywania się pracodawcy z zapłaty odszkodowania

Stosunek pracy nawiązany między stronami na podstawie umowy o pracę z dnia 10 grudnia 2010 roku zakończył się wraz z upływem okresu na jaki została zawarta, tj. w dniu 15 lipca 2011 roku. W okresie następnych pięciu, sześciu miesięcy powód pozostawał bez zatrudnienia, po czym podjął pracę w niemieckiej firmie prowadzącej działalność w Polsce, zajmującej się produkcją dużych konstrukcji stalowych, tj. silosów czy maszyn typu betoniarka.

W związku z brakiem wypłaty należnego odszkodowania przez pozwaną spółkę po ustaniu stosunku pracy w okresie obowiązywania umowy o zakazie konkurencji, powód pismem z dnia 12 grudnia 2012r. zwrócił się do (...) Sp. z o.o. w R. o zapłatę kwoty 42.729,53 zł stanowiącej równoważność 25% z 18- krotności średniego miesięcznego wynagrodzenia według następujących wyliczeń: $25\% \times 18 \text{ miesięcy} \times 9.495,45 \text{ zł} = 42.729,53 \text{ zł}$. W odpowiedzi strona pozwana podniosła, iż ze względu na nie wywiązywanie się przez spółkę z zapisów umownych dotyczących wypłaty odszkodowania zakaz konkurencji przestał obowiązywać powoda już po pierwszym miesiącu od ustania stosunku pracy. W konsekwencji powyższego pozwany uznał za niezasadne roszczenie o wypłatę odszkodowania.

Poddając ocenie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd Rejonowy stwierdził, iż prezentowane okoliczności faktyczne uzasadniają poszukiwanie podstaw odpowiedzialności pracodawcy za naruszenie zakazu konkurencji po ustaniu stosunku pracy w przepisach kodeksu cywilnego, w szczególności zaś w unormowaniu art. 471 k.c. i nast. w zw. z art. 300 k.p. Brak było bowiem w ocenie tegoż sądu podstaw prawnych do zastosowania przepisów kodeksu pracy, które nie przewidują odpowiedzialności pracodawcy z tytułu naruszenia umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy będącej, zgodnie jednolitym stanowiskiem judykatury, umową wzajemną. W konsekwencji zatem nieuzasadnionego braku wypłaty przewidzianego w umowie świadczenia winien mieć – w ocenie sądu I instancji - zastosowanie art. 491§1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., bowiem fakt rozwiązania umowy na skutek jednostronnej decyzji dłużnika nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach prawa.

Uwzględniając postanowienia art. 101² § 2 k.p., Sąd Rejonowy w pełni podzielił stanowisko prezentowane orzecznictwie, iż brak wywiązywania się pracodawcy z przyjętego w umowie obowiązku wypłaty odszkodowania, skutkuje

powstaniem po stronie pracownika prawa wyboru między podjęciem działalności konkurencyjnej i utratą prawa do odszkodowania a dochodzeniem zapłaty odszkodowania i niepodjęciem działalności objętej zakazem.

Biorąc zatem pod uwagę fakt, iż w zapisach umownych ustalonych przez strony w niniejszej sprawie nie została przewidziana możliwość wypowiedzenia umowy, a przyczyny ustania zakazu konkurencji wskazane w nawiązaniu do art. 101² § 2 k.p. dotyczą jedynie pracownika, Sąd I Instancji stanął więc na stanowisku, iż nie było dopuszczalne jej jednostronne wypowiedzenie. Zawarty zaś w umowie zapis stanowiący, iż zakaz konkurencji przestanie obowiązywać przed upływem 18- miesięcznego terminu w razie niewywiązywania się pracodawcy z zapłaty odszkodowania nie stanowi warunku rozwiązującego umowę. W przypadku bowiem warunku z umowy winno bowiem w sposób jasny i precyzyjny wynikać, że ziszczenie się wskazanych zdarzeń przyszłych i niepewnych warunkuje ustanie umowy, a nie tylko zakazu konkurencji. W przeciwnym razie uznać należy, iż skutek wystąpienia określonych przez strony zdarzeń, powielonych w umowie z treści art. 101² § 2 k.p., powoduje jedynie ustanie zakazu konkurencji odnośnie pracownika, nie dotyczy zaś rozwiązania umowy, a tym samym wygaśnięcia obowiązku odszkodowawczego pracodawcy. Powyższe ustalenia czyniły – w ocenie sądu I instancji - w pełni zasadnym żądanie zawarte w pozwie. Rozstrzygając niniejszą sprawę sąd miał jednocześnie na uwadze, iż w przypadku braku przesądzenia w umowie o zasadach wypłaty ryczałtowego odszkodowania, zastosowanie miał art. 101² § 3 k.p. stanowiący, iż odszkodowanie może być wypłacane w miesięcznym ratach. O odsetkach zatem Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p., zasądzając je od dat, w których poszczególne raty stały się wymagalne.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił przepis art. 98 k.c. O kosztach opłaty sądowej sąd orzekł stosownie do treści art. 98 k.p.c. oraz art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację od niniejszego wyroku wywiódł pozwany (...) sp. z o.o. w R., który zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w punkcie I, III i IV zarzucił mu:

1. naruszenie prawa materialnego, tj.:

a) art. 101 § 2 k.p. poprzez błędną wykładnię tego przepisu sprowadzającą się do

wykładni literalnej, mimo istnienia ważnych racji, w tym wynikających z treści rozdziału II a k.p. dotyczącego zakazu konkurencji w powiązaniu z paragrafami 4 i 5 umowy między stronami o zakazie konkurencji, by nadać w/w przepisowi interpretację rozszerzającą uznającą, iż w razie niewywiązywania się pracodawcy z obowiązku wypłaty odszkodowania tracą moc wszelkie zobowiązania wynikające z umowy, a nie jedynie traci moc zobowiązanie pracownika do niepodjęcia działalności konkurencyjnej. Co więcej, sposób interpretacji przedmiotowego przepisu doprowadził Sąd I Instancji do zakazanej wykładni prawotwórczej, na co także wpłynęło nie zastosowanie innych metod wykładni w tym celowościowej, funkcjonalnej oraz systemowej,

b) art. 65 § 2 k. c. w związku z art. 300 k.p. poprzez błędną wykładnię art. 65 § 2 k. c. polegającą na dosłownym brzmieniu zawartej pomiędzy stronami umowy o zakazie konkurencji zamiast zbadania zgodnego zamiaru i celu umowy,

2. naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 par. 1 k.p.c. poprzez :

a) sprzeczne z materiałem dowodowym wnioskowanie polegające na tym, iż z jednej strony Sąd przyjmuje, że istnieje dopuszczalność ustanowienia w umowie warunku rozwiązującego umowę w postaci okoliczności wskazanych w art. 101 (2) § 2 k.p. (okoliczność taka musi jednak w sposób jednoznaczny wynikać z treści umowy), a w przypadku braku takiego zastrzeżenia nie można uznać, iż ziszczenie się warunku powoduje ustanie zobowiązań obu stron. Ze stwierdzenia tego wynika, że w przedmiotowej sprawie Sąd uznał, iż pracodawca w ogóle nie powołał okoliczności wskazanych w art. 101 (2) § 2 k.p., co kłóci się wyraźnie z treścią zawartej umowy o zakazie konkurencji(§4 ust. 1-3).

b) niezasadne przyjęcie, że z w/w umowy o zakazie konkurencji nie wynikało w

sposób jasny i precyzyjny, że ziszczenie się wskazanych zdarzeń przyszłych i niepewnych nie warunkuje ustania umowy a jedynie skutkuje ustaniem zakazu konkurencji, który to wniosek był jedynie przejawem własnej interpretacji prawotwórczej Sądu, tym razem w odniesieniu do tekstu umowy stron,

c) pominięcie w rozważaniach Sądu treści § 4 Umowy o zakazie konkurencji z treścią §5, z ostatniego którego to paragrafu Umowy wyraźnie i jednoznacznie wynika, że pracodawca zapłaci pracownikowi odszkodowanie w zamian za realizację zakazu prowadzenia działalności konkurencyjnej, a tym samym brak jest jakichkolwiek podstaw do wniosku wysnutego przez Sąd, iż w zawartej umowie nie przewidziano wygaśnięcia zobowiązania wzajemnego pracodawcy względem pracownika w przypadku zaistnienia którejś z sytuacji opisanych w §4 Umowy, który to zarzut wydaje się tym bardziej istotny jeżeli zwróci się uwagę, iż Sąd podkreśla wzajemny charakter umowy o zakazie konkurencji.

Mając na uwadze podniesione zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz przyznanie kosztów procesu, w tym tytułem zastępstwa procesowego należnych pozwanemu za obie instancje.

W związku ze śmiercią powoda przed doręczeniem mu odpisu apelacji, postanowieniem z dnia 18 czerwca 2013r. Sąd Okręgowy na podstawie art. 174 § 1 pkt. 1 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie, podjęte następnie z udziałem następców prawnych powoda dnia 21 stycznia 2014r., którzy następstwo to wykazali notarialnym aktem poświadczenia dziedziczenia.

Spadkobiercy powoda A. Ś., M. Ś. i J. Ś. wnieśli o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według przedłożonego ich spisu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się bezzasadna co skutkowało jej oddaleniem.

Na wstępie rozważań podkreślenia wymaga, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w ramach prerogatyw przysługujących mu z mocy przepisu art. 233§1 k.p.c. i na tej podstawie poczynił trafne ustalenia faktyczne co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Podkreślić przy tym należy, iż ustalenia faktyczne w istocie nie były przez apelującego kwestionowane. Powołane ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy podziela i czyni je własnymi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09 czerwca 2005r., IIICZ 622/04, LEX nr 180853; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2005r., IV CK 523/04, LEX nr 177281). Także wnioski wysnute przez Sąd Rejonowy na podstawie dokonanych ustaleń zostały logicznie uzasadnione i odpowiadają zasadom doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2000r., IV CKN 1383/00).

W kontekście podniesionych w apelacji zarzutów podkreślić należy, że ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233§1 kpc) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (tak: wyrok SN z 10 czerwca 1999r. II UKN 685/98 OSNP 2000/17/655). Ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części dotyczącej ustalenia faktów, tj. rozstrzygania spornych kwestii na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się z dowodami. Powinna odpowiadać regułom logicznego myślenia wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego będące wyznacznikiem granic dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich przydatności w konkretnej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c. Tylko w przypadku wykazania, że brak jest powiązania, w świetle kryteriów wyżej wzmiankowanych, przyjętych wniosków z zebrany materiał dowodowy, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd; nie jest tu wystarczająca sama polemika naprowadzająca wnioski odmienne,

lecz wymagane jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (tak: wyrok SN z 27 września 2002r. IV CKN 13 16/00 LEX nr 80273).

Oceniając zatem zasadność podniesionego zarzutu przez pryzmat poczynionych powyżej wywodów podkreślenia wymaga, że Sąd I Instancji zgromadził kompletny materiał dowodowy pozwalający na rozpoznanie sprawy, zaś wnioski z niego wysnute i odpowiadające im normy prawa zostały zastosowane w sposób właściwy.

Wskazać należy, iż Sąd I Instancji w sposób przejrzysty i wyczerpujący dokonał analizy merytorycznej norm prawa jakie legły u podstaw podjętego rozstrzygnięcia. Dokonana przez Sąd pierwszoinstancyjny interpretacja świadczy o dogłębnym zanalizowaniu spornej materii i jej właściwej reasumpcją do stanu faktycznego sprawy, co pozwoliło na uznanie, że zaskarżony wyrok jest w pełni prawidłowy. Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd II Instancji podzielił bowiem zapatrywanie Sądu Rejonowego, iż wystąpienie okoliczności uzasadniających wygaśnięcie zakazu konkurencji nie wyłącza obowiązku zapłaty przez pracodawcę odszkodowania albowiem czym innym jest zdarzenie prawne, jakie stanowi ustanie umowy o zakazie konkurencji, skutkujące wygaśnięciem zobowiązań obu stron, czym innym zaś ustanie wyłącznie zakazu konkurencji obowiązującego pracownika, pomimo dalszego trwania umowy o zakazie konkurencji, co też wyraźnie zostało rozdzielone przez Sąd I Instancji z powołaniem dla poparcia tegoż stanowiska na bogate w zakreślonej kwestii orzecznictwo Sądu Najwyższego, którego stanowisko podziela w tym zakresie także Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie.

Dokonując przy tym analizy przeprowadzonego przez Sąd pierwszoinstancyjny wyводу nie sposób dopatrzeć się w nim akcentowanej przez pozwanego sprzeczności pomiędzy uznaniem, iż istnieje możliwość ustanowienia w umowie warunku rozwiązującego umowę, a nie uwzględnieniem § 4 ust. 1-3 zawartej umowy przewidującej w ocenie apelującego owy warunek. W tym też kontekście apelujący podkreślił, iż Sąd dopuścił się przeprowadzenia interpretacji prawotwórczej oraz naruszenia art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 300 k.p. polegającego na dosłownym brzmieniu zawartej pomiędzy stronami umowy o zakazie konkurencji zamiast zbadania zgodnego zamiaru i celu umowy. Żadna z podniesionych okoliczności w ocenie Sądu Okręgowego nie stanowi przesłanki mogącej skutkować zmianą zaskarżonego wyroku, który winien się ostać w swym pierwotnym brzmieniu. Podzielając bowiem jednolity w doktrynie i orzecznictwie pogląd, że w treści umowy o zakazie konkurencji strony mogą zawrzeć warunek rozwiązujący, bądź przewidzieć możliwość jej wypowiedzenia, to wskazać należy, iż takiego znaczenia nie można przypisać żadnym z postanowień umowy z dnia 10 grudnia 2010r., zaś ustanie zakazu konkurencji wskazane w nawiązaniu do art. 101² § 2 k.p. dotyczy jedynie pracownika. W ocenie Sądu Okręgowego z zapisu § 4 umowy ustalającego, iż zakaz konkurencji przestanie obowiązywać przed upływem terminu w sytuacji: ustania stanu tajemnicy i innych przyczyn uzasadniających jego stosowanie, o których pracodawca miał zawiadomić pracownika na piśmie, zwolnienia z zakazu dokonanego na piśmie, nie wywiązania się pracodawcy z zapłaty odszkodowania należy jednoznacznie wywieść, że ziszczenie się zdarzenia przyszłego i niepewnego w tym przypadku brak zapłaty odszkodowania skutkuje ustaniem zakazu konkurencji odnośnie pracownika, nie zaś jak próbuje dowieść pozwany, rozwiązaniem umowy, a tym samym wygaśnięciem obowiązku odszkodowawczego pracodawcy. Gdyby bowiem przyjąć odmienny od zaprezentowanego punkt widzenia były pracownik byłby narażony na nieuzasadnioną niepewność związaną z warunkowym w takim przypadku charakterem prawa do odszkodowania z tytułu obowiązywania zakazu konkurencji po ustaniu stosunku pracy. W tym też zakresie w pełni podzielić należy zapatrywania Sądu I Instancji, iż w takim wypadku nieotrzymujący przewidzianego świadczenia pieniężnego kontrahent może podjąć działalności konkurencyjną, ale może także w dalszym ciągu wywiązując się z powziętego umownie zobowiązania powstrzymać się od tejże działalności i domagać się z tego tytułu wzajemnego świadczenia.

W świetle poczynionych rozważań, bezpodstawne - w ocenie sądu - próby dokonywania interpretacji cytowanego powyżej zapisu przez pryzmat wykładni celowościowej, funkcjonalnej i systemowej w nawiązaniu do zgodnego zamiaru i celu stron nie rzutowały negatywnie na sposób interpretacji zapisu umowy dokonanego przez Sąd I Instancji. W pierwszej kolejności za całkowicie niezrozumiałe należało uznać odwoływanie się pozwanego do zgodnego zamiaru stron skoro powód swoim zachowaniem polegającym na powstrzymaniu się przez okres 18 miesięcy od prowadzenia działalności konkurencyjnej i wystąpieniu z pozwem o odszkodowanie dał wyraźny dowód na to, iż w jego

ocenie był on zobligowany do zachowania się zgodnie z zapisami umowy i przeświadczony o zasadności przysługującego mu odszkodowania. Po drugie wbrew zapatrywaniu pozwanego fundamentalną zasadną jest, że sens oświadczeń woli ujawnionych w postaci pisemnej, czyli wyrażonych w dokumencie, ustala się, przyjmując za podstawę wykładni przede wszystkim tekst dokumentu (por. uchw. SN z dnia 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95, OSNC 1995, nr 12, poz. 168; wyr. SN z dnia 12 grudnia 2002 r., V CKN 1603/00, Lex nr 75350; wyr. SN z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 431/04, Lex nr 145198; wyr. SN z dnia 23 kwietnia 2009 r., IV CSK 558/08, Lex nr 512966). Podstawową rolę w procesie wykładni takich oświadczeń woli odgrywają językowe reguły znaczeniowe. Tekst dokumentu interpretowany według tych reguł stanowi podstawę do przypisania mu sensu zgodnego z zasadami składniowymi i znaczeniowymi języka, w którym został sporządzony (por. wyr. SN z dnia 22 marca 2006 r., III CSK 30/06, Lex nr 196599). Zapis zaś powołanego § 4 umowy wprost wskazuje, iż to zakaz dotyczący pracownika, a więc zakaz prowadzenia działalności konkurencyjnej, a nie umowa o zakazie konkurencji przestaje obowiązywać przed upływem 18 miesięcy od ustania stosunku pracy. Ponadto w doktrynie przyjmuje się, że jeśli w drodze ogólnych reguł interpretacyjnych nie da się usunąć wątpliwości, to należy rozstrzygnąć je na niekorzyść tej strony, która zredagowała tekst wywołujący wątpliwości (wyr. SN z dnia 8 stycznia 2010 r., IV CSK 269/09, Lex nr 668919; wyr. SN z dnia 5 marca 2010 r., IV CSK 382/09, Lex nr 852584; wyr. SA w Katowicach z dnia 13 grudnia 2010 r., V ACa 389/10, Lex nr 846528; wyr. SN z dnia 21 grudnia 2010 r., III CSK 47/10, Lex nr 738108; wyr. SN z dnia 3 lutego 2011 r., I CSK 348/10, Lex nr 936479).

W kontekście poczynionych powyżej rozważań wskazać zatem należy, iż wbrew wywiodom pozwanego zaskarżonemu wyrokowi nie można zarzucić, że został wydany z naruszeniem prawa materialnego, zaś wnioski zaprezentowane w pisemnych motywach uzasadnienia przekraczały ramy swobodnej oceny dowodów.

W kontekście przeprowadzonego powyżej wyводу Sąd Okręgowy uznał zatem, iż zarzuty apelacyjne wykreowane przez pozwanego nie mogły się ostać co też przesądziło o bezzasadności wywiedzionej apelacji i jej oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego za drugą instancję Sąd II Instancji orzekł w oparciu o zasadę kosztów celowych i odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c. i w konsekwencji zasądził od strony „przegrywającej” postępowanie odwoławcze, tj. pozwanego na rzecz strony „wygrywającej” postępowanie odwoławcze, tj. powodów solidarnie kwotę 1.450 złotych. Zasądzona kwota obejmuje koszty dojazdu pełnomocnika na rozprawę w dniu 28 maja 2014r. w wysokości 94zł., opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 51zł. oraz koszty zastępstwa procesowego za II instancję w kwocie 1.350zł.